रोगादिशान्त्यर्थं सूर्य्यस्य हंसादिसप्ततिनामभिः सप्ततिधार्घ्यप्रदानप्रमाणं यथा,—

"हंसो भानुः सहस्रांशुस्तपनस्तापनो रविः।
विकर्त्तनो विवस्वांश्च विश्वकर्म्मा विभावसुः॥
विश्वरूपो विश्वकर्त्ता मार्त्तण्डो मिहिरोंऽशुमान्।
आदित्यश्चोष्णगुः सूर्य्योऽर्य्यमा ब्रध्नो दिवाकरः॥
द्वादशात्मा सप्तहयो भास्करोऽहस्करः खगः।
सूरः प्रभाकरः श्रीमान् लोकचक्षुर्ग्रहेश्वरः॥
त्रिलोकेशो लोकसाक्षी तमोऽरिः शाश्वतः शुचिः।
गभस्तिहस्तस्तीव्रांशुस्तरणिः सुमहोरणिः॥
द्युमणिर्हरिदश्वोऽर्को भानुमान् भयनाशनः।
छन्दोश्वो वेदवेद्यश्च भास्वान् पूषा वृषाकपिः॥
एकचक्ररथो मित्रो मन्दहारिस्तमिस्रहा।
दैत्यहा पापहर्त्ता च धर्म्माधर्म्मप्रकाशकः॥
हेलिकश्चित्रभानुश्च कलिघ्नस्तार्क्ष्यवाहनः।
दिक्पतिः पद्मिनीनाथः कुशेशयकरो हरिः॥
धर्म्मरश्मिर्दुर्निरीक्ष्यश्चण्डांशुः कश्यपात्मजः।
एभिः सप्ततिसंख्याकैः पुण्यैः सूर्य्यस्य नामभिः॥
प्रणवादिचतुर्थ्यन्तैर्नमस्कारसमन्वितैः।
प्रत्येकमेकैकनाम दृष्ट्वा दृष्ट्वा दिवाकरम्॥
विगृह्य पाणियुग्मेन ताम्रपात्रं सुनिर्म्मलम्।
जानुभ्यामवनीं गत्वा परिपूर्य्य जलेन च॥
करवीरादिकुसुमैः रक्तचन्दनमिश्रितैः।
दूर्व्वाङ्कुरैरक्षतैश्च निःक्षिप्तैः पात्रमध्यतः॥
दद्यादर्घ्यमनर्घ्याय सविते ध्यानपूर्व्वकम्।
उपमौलिसमानीय तत्पात्रं नान्यदृष्टयः॥
प्रतिमन्त्रं नमस्कुर्य्यादुदयास्तमये रविम्।
अनया नाम सप्तत्या महामन्त्ररहस्यया॥
एवं कुर्व्वन्नरो जातु न दरिद्रो न दुःखभाक्।
व्याधिभिर्म्मुच्यते घोरैरपि जन्मान्तरार्ज्जितैः॥
विनौषधैर्व्विना वैद्यैर्व्विना पथ्यपरिग्रहैः।
कालेन निधनं प्राप्य सूर्य्यलोके महीयते॥"

इति स्कन्दपुराणे काशीखण्डे ९ अध्यायः॥

सूर्य्यालोकः, पुं, (सूर्य्यस्य आलोकः।) आतपः। इति राजनिर्घण्टः॥

सूर्य्यावर्त्तः, पुं, (सूर्य्य इव आवर्त्तते इति। आ+वृत्+अच्।) क्षुपविशेषः। हुड़हुड़िया इति भाषा। अस्य गुणः। सूर्य्यावर्त्तो विबन्धघ्नः। इति राजवल्लभः॥ शाकविशेषः। सुलचिया इति भाषा। तत्पर्य्यायः।

"पार्व्वतेयश्च करभो वशिरः कपिपिप्पली।
जामातासौ क्वचित् प्रोक्तः सूर्य्यावर्त्तः मितोऽपरः॥"

इति रत्नमाला॥

"वराहकाली कथितः सूर्य्यावर्त्तस्तु शाब्दिकैः॥"

इति हारावली॥

सूर्य्यावर्त्ता, स्त्री, (सूर्य्य इव आवर्त्तते या। आ+वृत्+अच्। टाप्।) आदित्यभक्ता। इति राजनिर्घण्टः॥

सूर्य्याश्मा, [न्] पुं, (सूर्य्यप्रियोऽश्मा प्रस्तरः।) सूर्य्यकान्तमणिः। इति हेमचन्द्रः॥

सूर्य्याश्वः, पुं, (सूर्य्यस्य अश्वः।) सूर्य्यघोटकः। तत्पर्य्यायः। वाताटः २ हरितः ३। इति त्रिकाण्डशेषः॥

सूर्य्यास्तं, क्ली, (सूर्य्यस्य अस्तम्।) सूर्य्यस्यास्ताचलगमनम्। यथा,—

"निशीथादध इत्यनेन अर्द्धरात्रपूर्व्वकालत्वेन सूर्य्यास्तमयकालस्यापि लाभात्॥" इति तिथ्यादितत्त्वम्॥

सूर्य्याह्नं, क्ली, (सूर्य्यस्य आह्ना आह्ना यस्य।) ताम्रम्। इति त्रिकाण्डशेषः॥ सूर्य्यनामके, त्रि॥

सूर्य्याह्नः, पुं, (सूर्य्यस्य आह्ना आह्ना यस्य।) अर्कवृक्षः। इति राजनिर्घण्टः॥

सूर्य्येन्दुसङ्गमः, पुं, (सूर्य्येण सह इन्दोः सङ्गमः एकराश्यवस्थानरूपमेलनं यत्र।) अमावास्या। इत्यमरः। १। ४। ८॥ सूर्य्यचन्द्रमेलनञ्च॥

सूर्य्योढः, पुं, (सूर्य्यं ऊढोऽस्तगतो यत्र।) सूर्य्यास्तकालप्राप्तोऽतिथिः। यथा,—

"सूर्य्योढस्तु स सम्प्राप्तो यः सूर्य्येऽस्तं गतेऽतिथिः॥"

इति हेमचन्द्रः॥

यथा, विष्णुपुराणम्।

"दिवातिथौ तु विमुखे गते यत् पातकं भवेत्
तदेवाष्टगुणं विद्यात् सूर्य्योढे विमुखे गते॥"

इत्याह्निकाचारतत्त्वम्॥

सूर्य्योदयः, पुं, (सूर्य्यस्य उदयः।) सूर्य्यस्य प्रकाशः। यथा, विष्णुधर्म्मोत्तरे।

"सावने च तथा मासि त्रिंशत्सूर्य्योदयाः स्मृताः
आदित्यराशिभोगेन सौरो मासः प्रकीर्त्तितः॥"

इति मलमासतत्त्वम्॥

तत्र शयननिषेधो यथा,—

"सूर्य्योदये चास्तमिते च शायिनं
विमुञ्चति श्रीरपि चक्रपाणिनम्॥"

इति लक्ष्मीचरितम्॥ *॥

तत्काले स्नानादेः कर्त्तव्यता यथा,—

"सूर्य्योदयं विना नैव स्नानदानादिकाः क्रियाः"

इति प्रायश्चित्ततत्त्वम्॥

सूष, प्रसवे। इति कविकल्पद्रुमः॥ (भ्वा०पर०-सक०-सेट्।) षष्ठस्वरौ। सूषति। इति दुर्गादासः॥

सृ, गतौ। इति कविकल्पद्रुमः॥ (भ्वा०-पर-सक०-अनिट्।) सरति। नालानं करिणा सस्रे इति रघौ कर्म्मकर्त्तृत्वादिति रमानाथः। तच्चिन्त्यं कर्त्तृस्थभावधातूनां तन्निषेधात्। वस्तुतस्तु गणकृतानित्यत्वादात्मनेपदम्। नालानैरिति वा पाठ्यं तत्र कर्म्माविवक्षायां भावे प्रत्ययः। इति दुर्गादासः॥

सृ, क गतौ। स्तुतौ। इति कविकल्पद्रुमः॥ (चुरा०-पर०-सक०-सेट्।) क, सारयति। इति दुर्गादासः॥

सृ, र लि गतौ। इति कविकल्पद्रुमः॥ (ह्वा०-पर०-सक०-अनिट्।) र, वैदिकः। लि, ससर्त्ति। इति दुर्गादासः॥

सृक्, [ज्] पुं, (सृजतीति। सृज्+क्विप्।) सृष्टिकर्त्ता। तस्य रूपान्तराणि। सृग्। सृट्। सृड्। इति सिद्धान्तकौमुदी॥

सृकः, पुं, (सरतीति। सृ गतौ+"सृवृभूशुषिमुषिभ्यः कक्।" उणा० ३। ४१। इति कक्। कैरवः। बाणः। इत्युनादिकोषः॥ पद्मम्। वायुः। इति सिद्धान्तकौमुद्यामुणादिवृत्तिः॥ (वज्रः। इति निघण्टुः। २। २०॥ सरणशीले, त्रि। यथा, ऋग्वेदे। १०। १८०। २।

"सृकं संशाय पविमिन्द्रतिग्मम्॥"

"सृकं सरणशीलम्।" इति तद्भाष्यम्॥)

सृकण्डुः, स्त्री, कण्डूरोगः। इति शब्दरत्नावली॥

सृगालः, पुं, सृगालः। इति शब्दचन्द्रिका॥

सृक्क, [न्] क्ली, (सृजति लालादीनिति। सृज्+बाहुलकात् कनिन्।) सृक्कणी। इति सुभूतिः॥ इत्यमरटीकायां भरतः॥ (यथा, महाभारते। ३। १२५। २।

"भयात्संस्त्रभितभुजः सृक्कणी लेलिहन्मुहुः॥")

सृक्कं, क्ली, सृक्कणी। इत्यमरटीकायां भरतः॥ (यथा, सुश्रुते। २। १६।

"जन्तवश्चात्र मूर्च्छन्ति सृक्कयोरुभयतोसुखात्॥")

सृक्कणी, स्त्री, ओष्ठयोः प्रान्तभावः। इति पाणिनिः। इत्यमरटीकायां भरतः॥ (यथा, सुश्रुते। ६। ६०।

"भ्रूमौ यः प्रसरति सर्पवत् कदाचित्
सृक्कण्यौ विलिहति जिह्वया प्रसक्तम्॥")

सृक्कि, क्ली, सृक्कणी। इत्यरुणः। इत्यमरटीकायां भरतः॥

सृक्व, [न्] क्ली, (सृजति लालादीनिति। सृज+वनिप्।) ओष्ठप्रान्तभागः। यथा,—

"————प्रान्तावोष्ठस्य सृक्वणी।"

इत्यमरः॥

"ओष्ठयोर्व्वामदक्षिणौ प्रान्तौ सृक्वणी उच्येते ओष्ठस्येति जातावेकत्वम्। सृजतो लालादि सृक्वणी वासुसिति क्वनिप् निपातनात् कङ्। सृक्वणा कणेतिप्रयोगात् वसंयोगः। अन्यथा टायां सदानोऽलोप इत्यलोपः स्यात्। 'महासृक्वाय शोभितो नृसिंहनखराग्रवत्।' इति श्लेषात् ककारद्वयसंयोगोऽपि। सृक्व नान्तं क्लीवं सृक्वणी क्लीवे इति सुभूतिः। प्रान्तावोष्ठस्य सृक्वणी क्लीवकाण्डेऽमरदत्तश्च। ईबन्तापि सृक्वणी। सृक्वण्यौ विलिहति जिह्वया तथैवेति रुग्विनिश्चयः।

'स सृक्वणीप्रान्तमसृक्प्रदिग्धं
प्रलेलिहानो हरिणा विरुच्चैः।'

इति पाणिनिः॥

सृक्वि क्लीवमिदन्तञ्च सक्थ्यस्थिनी दधि ससृक्वि तथा वारिः स्यादित्यरुणः। सृक्वं क्लीवमदन्तञ्च 'सृक्वे द्वे चैव विज्ञेये चत्वारिंशच्च वङ्गजाः।'